

LXXII.

Betræktning

over

Forflag til Lov om Ægtefællers formueretlige Rigestillelse.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 23de Marts 1889.)

Blandt de store Samfunds-Spørgsmaal, der i Løbet af de nærmest forudgaaende Aartier have arbejdet sig frem i Forgrunden af den almene Bevidstheds Omtanke her til Lands, indtager „Kvindesagen“ baade i dens Hovedstamme og i dens enkelte Forgreninger en fremtrædende Plads.

Nærværende Betæknings Opgave er særligt at udfille og drøfte den Forgrening af Sagen, der falder ind under, hvad der betegnes ved Lovforflagets Titel; og den Hoved-Grundbetragtning, der her søger at gjøre sig gjældende til at træde i Live ved Lov, er i sin videst omfattende Almindelighed udtrykt ved nogle Ord, der faldt under Sagens 1ste Behandling i Folkethinget og lode saaledes: „Formaalet er jo at flette Kvinden den Sevnhyrdighed med Manden, som hun baade efter guddommelige og naturlige Love bør have, men som hun aldrig har haft, hverken efter europæiske eller asiatiske civiliserede Samfunds Banebegreber“. Den samme humane Grundtanke, som her er kommen til Orde, er bl. A. ogsaa udtalt af den navnkundige engelske filosofiske og social-økonomiske Forfatter John Stuart Mill i hans Værk om „Kvindernes Frigjørelse“,

til hvilket Værk i dets Helhed herved kan henvises. Han siger: „Der har ikke eksisteret noget politisk Samfund eller Folk, hvor ikke Kvinderne ved Lov som ved Praxis ere blevne holdte i en Tilstand af politisk og borgerlig Umyndighed. I den gamle Verden anførte man det samme Motiv og med samme Ret til Gunst for Slavevæsenet. Hele Middelalderen igjennem kunde man have anført det til Gunst for Borneffskabet, dette modificerede Slaveri. Det er blevet anvendt imod Næringsfrihed, Trosfrihed og Trykkesfrihed; ingen af disse Friheder ansaa man forenelig med en ordnet Stat, før de havde godtgjort det ved virkelig at antage Form af Kjendsgjerninger. At en Institution eller et Forhold er almindeligt, beviser naturligvis Intet med Hensyn til deres Godhed, saa længe der ikke kan fremsføres nogen som helst anden og tilstrækkelig Grund for deres Tilværelse. Der eksisterer ikke nogen Banskkelighed ved at forstaa, hvorfor Kvindernes Undertrykkelse er bleven almindelig Skik. Der behøves ikke nogen anden Forklaring end fysisk Svagheit. At de, der i fysisk Henseende ere de Svageste, ogsaa af Lovgivningen ere anviste en underordnet